

UCHWAŁA NR XXVII/335/17 RADY GMINY DŁUGOŁĘKA

z dnia 9 czerwca 2017 r.

w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu w obrębie wsi Wilczyce, zwanego dalej MPZP WILCZYCE VI

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446 z późn. zm.) art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778 z późn. zm.), w związku z Uchwałą Nr V/73/15 Rady Gminy Długołęka z dnia 22 kwietnia 2015 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu w obrębie wsi Wilczyce, zwanego dalej MPZP WILCZYCE VI, po stwierdzeniu, że nie narusza ustaleń „Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego gminy Długołęka”, przyjętego Uchwałą Nr XXXII/496/14 Rady Gminy Długołęka z dnia 22 maja 2014 r., Rada Gminy Długołęka uchwala, co następuje:

Rozdział 1. Przepisy ogólne

§ 1. 1. Uchwala się miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla terenu w obrębie wsi Wilczyce, zwany dalej "MPZP WILCZYCE VI" lub "planem miejscowym", w granicach określonych na rysunku planu miejscowego, stanowiącym załącznik nr 1 do niniejszej uchwały.

2. Załącznikami do uchwały są:

- 1) rysunek planu miejscowego w skali 1:1000, stanowiący załącznik nr 1, będący integralną częścią planu miejscowego;
- 2) rozstrzygnięcie o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu miejscowego, stanowiące załącznik nr 2;
- 3) rozstrzygnięcie o sposobie realizacji inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, zapisanych w planie miejscowym, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych, stanowiące załącznik nr 3.

§ 2. 1. Następujące oznaczenia graficzne na rysunku planu miejscowego są obowiązującymi ustaleniami:

- 1) granica obszaru objętego planem miejscowym;
- 2) linia rozgraniczająca tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania;
- 3) nieprzekraczalna linia zabudowy;
- 4) przeznaczenie terenów;

2. Oznaczenie graficzne na rysunku planu wynikające z przepisów odrębnych to obszar szczególnego zagrożenia powodzią o $P=1\%$.

3. Pozostałe oznaczenia niewymienione w ust. 1 i 2, a przedstawione na rysunku planu miejscowego mają charakter informacyjny.

§ 3. Ilekroć w niniejszej uchwale jest mowa o:

- 1) **linii rozgraniczającej** – należy przez to rozumieć linię rozdzielającą tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania;
- 2) **nieprzekraczalnej linii zabudowy** – należy przez to rozumieć linię ograniczającą fragment terenu, na wyłącznie którym dopuszcza się budynki oraz określone w ustaleniach planu budowlę; linia ta nie dotyczy części obiektów budowlanych znajdujących się w całości pod poziomem terenu, balkonów, wykuszy, loggii, gzymsów, okapów, zadaszeń nad wejściami do budynków, elementów odwodnienia, elementów wystroju elewacji, schodów prowadzących do budynków, pochylni dla niepełnosprawnych i innych podobnych elementów budynków;
- 3) **powierzchni zabudowy** – należy przez to rozumieć część powierzchni działki budowlanej zajętej przez wszystkie budynki znajdujące się na danej działce budowlanej, liczoną po ich obrysie zewnętrznym;

- 4) **rysunku planu** – należy przez to rozumieć rysunek planu sporządzony na mapie zasadniczej w skali 1 : 1000, określony w § 2 ust. 1 niniejszej Uchwały;
- 5) **teren** – należy przez to rozumieć obszar, wyznaczony liniami rozgraniczającymi oraz określony symbolem;
- 6) **uchwale** – należy przez to rozumieć niniejszą uchwałę;
- 7) **ustawie** – należy przez to rozumieć ustawę o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778 z późn. zm.).

Rozdział 2.

Ustalenia ogólne

Przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania.

§ 4. Ustala się przeznaczenie terenu oraz odpowiadający symbol użyty w uchwale oraz na rysunku planu:

- 1) **M** – teren zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej;
- 2) **KDW** – teren drogi wewnętrznej.

Zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego.

§ 5. W zakresie zasad ochrony i kształtowania ładu przestrzennego:

- 1) wyznacza się nieprzekraczalne linie zabudowy, jak na rysunku planu miejscowego;
- 2) ustala się możliwość lokalizacji obiektów, urządzeń i sieci infrastruktury technicznej (zbiorczych, lokalnych i indywidualnych);
- 3) dopuszcza się lokalizację sztyldów;
- 4) zakazuje się lokalizowania nośników reklamowych.

Zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego

§ 6. 1. Ustala się dopuszczony poziom hałasu w środowisku zgodnie z przepisami odrębnymi dla terenu oznaczonego na rysunku planu miejscowego symbolem M jak dla zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej;

2. Ustala się:

- 1) zakaz lokalizacji przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, z zastrzeżeniem pkt 2;
- 2) ograniczenia, o których mowa w pkt 1, nie dotyczą inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej i komunikacyjnej.

Zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej.

§ 7. Na obszarze planu miejscowego nie ustala się zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej, ze względu na brak tych terenów. Jednakże w przypadku natrafienia podczas prac ziemnych na przedmiot o cechach zabytku, postępować zgodnie z przepisami odrębnymi dotyczącymi ochrony zabytków i opieki nad zabytkami.

Wymagania wynikające z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych.

§ 8. Na obszarze planu miejscowego brak jest terenów wymagających ustaleń wynikających z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych.

Granice i sposoby zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, ustalonych na podstawie przepisów odrębnych

§ 9. 1. Dla obszaru szczególnego zagrożenia powodzią obowiązują ograniczenia wynikające z przepisów odrębnych.

2. Na terenie objętym planem miejscowym nie występują tereny górnicze oraz osuwania się mas ziemnych.

Szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości.

§ 10. Przy dokonywaniu scalania i podziału nieruchomości ustala się:

- 1) minimalną szerokość frontu działki - 20 m.
- 2) powierzchnia działki nie może być mniejsza niż 800 m².
- 3) kąt położenia granic działek w stosunku do linii rozgraniczającej z drogą, z której ustalono obsługę komunikacyjną, lub do granicy z działką sąsiednią 60° – 120°.

Zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej

§ 11. 1. Podstawowy układ komunikacyjny dla obszaru objętego planem miejscowym, stanowi droga wewnętrzna oznaczona symbolem **KDW** oraz drogi położone poza granicą planu miejscowego.

2. Ustala się obowiązek zapewnienia miejsc do parkowania na działce budowlanej w granicach terenu, na którym lokalizowana jest planowana inwestycja w ilości:

- 1) nie mniej niż 2 miejsca do parkowania na jeden lokal mieszkalny w zabudowie mieszkaniowej jednorodzinnej;
- 2) nie mniej niż 1 miejsce do parkowania na 50 m² powierzchni użytkowej usług.

3. W ramach określonych w ust. 2 minimalnej liczby miejsc do parkowania, należy zapewnić miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową, w liczbie nie mniejszej niż określonej w przepisach odrębnych dla dróg publicznych, stref zamieszkania oraz stref ruchu.

4. W zakresie ogólnych zasad uzbrojenia terenów w infrastrukturę techniczną, w granicach planu miejscowego dopuszcza się likwidację, budowę, rozbudowę i przebudowę obiektów, urządzeń i sieci infrastruktury technicznej (zbiorczych, lokalnych i indywidualnych).

5. W zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną:

- 1) ustala się zaopatrzenie z istniejącej i projektowanej sieci elektroenergetycznej;
- 2) dopuszcza się lokalizowanie stacji transformatorowych na terenach, z zapewnieniem dostępu do drogi publicznej.

6. W zakresie usług telekomunikacyjnych:

- 1) zaopatrzenie w łącza telekomunikacyjne z sieci telekomunikacyjnej;
- 2) realizację sieci i urządzeń telekomunikacyjnych zgodnie z przepisami odrębnymi.

7. W zakresie zaopatrzenia w gaz:

- 1) ustala się zaopatrzenie w gaz z sieci gazowej;
- 2) dopuszcza się zaopatrzenie w gaz z indywidualnych zbiorników gazu.

8. W zakresie **zaopatrzenia w ciepło** ustala się stosowanie urządzeń grzewczych o sprawności nie mniejszej niż 80 % i niskim stopniu emisji zanieczyszczeń oraz w szczególności wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych do celów grzewczych.

9. W zakresie zaopatrzenia w wodę:

- 1) ustala się zaopatrzenie w wodę na cele bytowo-gospodarcze z ogólnodostępnej sieci wodociągowej;
- 2) przy budowie i rozbudowie sieci wodociągowej należy uwzględnić wymagania w zakresie przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę, zgodnie z przepisami odrębnymi;
- 3) dopuszcza się zaopatrzenie w wodę z indywidualnych ujęć wody.

10. W zakresie odprowadzania ścieków sanitarnych:

- 1) ustala się odprowadzanie ścieków przez obiekty, urządzenia i sieci (zbiorcze, lokalne lub indywidualne) odprowadzania ścieków;
- 2) dopuszcza się gromadzenie ścieków w zbiornikach bezodpływowych.

11. W zakresie odprowadzania wód opadowych i roztopowych:

- 1) dopuszcza się odprowadzanie wód opadowych do sieci kanalizacji deszczowej, do rowów oraz zagospodarowanie wód opadowych;
- 2) dopuszcza się odprowadzanie wód opadowych powierzchniowo i zagospodarowanie;

- 3) dopuszcza się gromadzenie wód opadowych w zbiornikach retencyjnych;
- 4) w przypadku realizacji dróg dopuszcza się stosowanie alternatywnych metod związanych z lokalną infiltracją przy użyciu rowów i niecek infiltracyjno-retencyjnych, w celu odprowadzania wód opadowych.

Sposób i termin tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów.

§ 12. Do czasu docelowego zagospodarowania terenów, na zasadach określonych w planie miejscowym nie przewiduje się tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów.

Stawki procentowe.

§ 13. Ustala się stawkę procentową, o której mowa w art. 36 ust. 4 ustawy, w wysokości 30%.

Rozdział 3.

Ustalenia szczegółowe

§ 14. 1. Dla terenu oznaczonego na rysunku planu miejscowego symbolem **M** ustala się przeznaczenie: zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna.

2. Dla terenów, o których mowa w ust. 1, dopuszcza się lokalizację usług wbudowanych o charakterze lokalnym, stanowiących nie więcej niż 25% powierzchni użytkowej budynku mieszkalnego.

3. W ramach uzupełnienia przeznaczenia, o którym mowa w ust. 1, dopuszcza się realizację miejsc do parkowania, ciągów pieszych, zieleni wraz z obiektami małej architektury, infrastruktury technicznej, budynków garażowych, budynków gospodarczych, wiat garażowych, wiat gospodarczych towarzyszących zabudowie mieszkaniowej jednorodzinnej.

4. W zakresie parametrów, wskaźników i zasad kształtowania zabudowy ustala się:

- 1) wysokość dla zabudowy mieszkaniowej nie większa niż 9 m, z zastrzeżeniem ust.6 pkt 1;
- 2) dachy o nachyleniu połaci dachowych od 27° do 50°, z zastrzeżeniem ust 6 pkt 2;

5. W zakresie zagospodarowania terenu i kształtowania ładu przestrzennego ustala się:

- 1) powierzchnia zabudowy nie większa niż 30% powierzchni działki;
- 2) minimalny wskaźnik intensywności zabudowy: 0,01;
- 3) maksymalny wskaźnik intensywności zabudowy: 0,3;
- 4) powierzchnia terenu biologicznie czynnego nie mniejsza niż 60% powierzchni działki;

6. Dla wolnostojących budynków garażowych i gospodarczych oraz wiat garażowych i gospodarczych ustala się:

- 1) wysokość nie większą niż 4 m;
- 2) dachy płaskie lub dwuspadowe o nachyleniu połaci 20 ° - 30 °.

7. Dla terenów, o których mowa w ust. 1, ustala się obowiązek zapewnienia miejsc do parkowania zgodnie z § 11 ust. 2, przy czym dopuszcza się ich realizację w formie placów postojowych, garaży wbudowanych w bryły budynków, garaży wolnostojących lub wiat garażowych.

8. W przypadku realizacji nowej zabudowy, na terenie o którym mowa w ust. 1, leżącym w granicy obszaru, na którym prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest średnie i wynosi raz na 100 lat (P=1%) obowiązują:

- 1) zasady zawarte w przepisach odrębnych;
- 2) zakaz podpiwniczenia wszystkich budynków.

9. Obsługa komunikacyjna terenów z drogi wewnętrznej KDW oraz dróg publicznych zlokalizowanych poza granicami planu.

§ 15. 1. Dla terenu oznaczonego na rysunku planu miejscowego symbolem **KDW** ustala się przeznaczenie: droga wewnętrzna.

2. Dla terenu, o którym mowa w ust. 1 ustala się szerokość w liniach rozgraniczających nie mniejszą niż 5 m.

3. Dla terenu, o którym mowa w ust. 1 dopuszcza się lokalizację chodników, pasów zieleni izolacyjnej, infrastruktury technicznej.

Rozdział 4.

Przepisy przejściowe i końcowe

§ 16. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Długołęka.

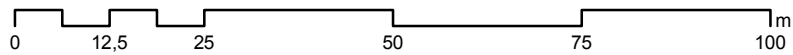
§ 17. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady Gminy

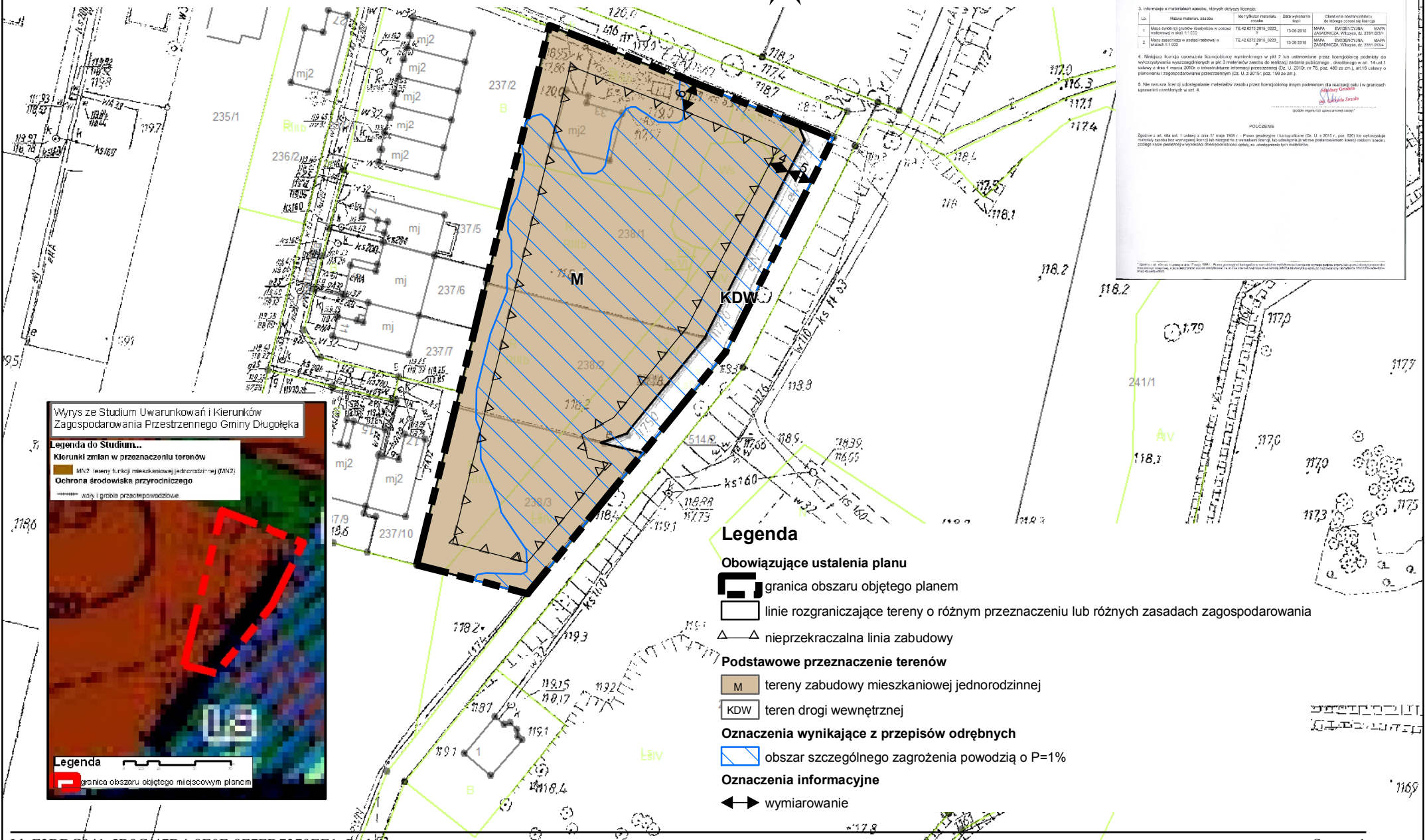
Stanisław Azarewicz

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla terenu w obrębie wsi Wilczyce, zwanego dalej MPZP WILCZYCE VI

SKALA 1:1000

Załącznik nr 1
do Uchwały Nr XXVII/335/17
Rady Gminy Długoleka
z dnia 9 czerwca 2017 r.

Załącznik Nr 2 do Uchwały Nr XXVII/335/17

Rady Gminy Długołęka

z dnia 9 czerwca 2017 r.

ROZSTRZYGNIECIE

o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu w obrębie wsi Wilczyce, zwanego dalej MPZP WILCZYCE VI

Na podstawie art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446 ze zm.) oraz art. 17 pkt. 12 i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. (Dz. U. z 2016 r., poz. 778 ze zm.) nie rozpatruje się uwag w związku z brakiem uwag wniesionych do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu w obrębie wsi Wilczyce, zwanego dalej MPZP WILCZYCE VI.

Przewodniczący Rady Gminy

Stanisław Azarewicz

Załącznik Nr 3 do Uchwały Nr XXVII/335/17
Rady Gminy Długołęka
z dnia 9 czerwca 2017 r.

ROZSTRZYGNIĘCIE

o sposobie realizacji inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych, dotyczące terenu objętego projektem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu w obrębie wsi Wilczyce, zwanego dalej MPZP WILCZYCE VI

Na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778 z późn. zm.), rozstrzyga się co następuje:

- 1) na obszarze objętym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego dla terenu w obrębie wsi Wilczyce, zwanego dalej MPZP WILCZYCE VI nie przewiduje się inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, komunikacji i inżynierii, które należą do zadań własnych gminy;
- 2) nie ustala się zasad i harmonogramu realizacji inwestycji, o których mowa w pkt. 1, oraz sposobu ich finansowania.

Przewodniczący Rady Gminy

Stanisław Azarewicz

Sygn. akt II SA/Wr 187/18

ODPIS

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sygn. akt II SA/Wr 187/18 Dnia 24 sierpnia 2018 r.
Odpis postanowienia
o stwierdzeniu prawomocności
Referendarz sądowy w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym
we Wrocławiu Michał Kazek
na podstawie art. 169 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r.
prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi
(tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 1302 ze zm.) stwierdza,
że orzeczenie z dnia 27 czerwca 2018 r.
jest prawomocne od dnia 17 sierpnia 2018 r.
Na oryginale właściwy podpis.
Za zgodność z oryginałem

Stwierdzam

SEKRETARZ SĄDOWY

Ewa Trojan

Dnia 27 czerwca 2018 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia WSA Władysław Kulon (spr.)
Sędziowie: Sędzia WSA Alicja Palus
Asesor WSA Wojciech Śnieżyński
Protokolant referent Ewa Trojan

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 27 czerwca 2018 r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Gminy Długołęka
z dnia 9 czerwca 2017 r. nr XXVII/335/17
w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego
dla terenu w obrębie wsi Wilczyce

- I. stwierdza nieważność § 11 ust. 8 we fragmencie: „o sprawności nie mniejszej niż 80% i niskim stopniu emisji zanieczyszczeń oraz” zaskarżonej uchwały;
- II. zasądza od Gminy Długołęka na rzecz Wojewody Dolnośląskiego kwotę 480 zł (słownie: czterysta osiemdziesiąt zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Na oryginale właściwe podpisy
za zgodność z oryginałem.

Kinga Biłska
podpis

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę na uchwałę Rady Gminy Długołęka z dnia 9 czerwca 2017 r. nr XXVII/335/17 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu w obrębie wsi Wilczyce. Organ nadzoru zaskarżając powyższą uchwałę wniósł o stwierdzenie nieważności § 11 ust. 8 we fragmencie „o sprawności nie mniejszej niż 80% i niskim stopniu emisji zanieczyszczeń oraz” jako podjętego z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (j.t. Dz. U. z 2017 r. poz. 1073 ze zm.; zwanej dalej „u.p.z.p.”) w związku z art. 96 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2017 r. poz. 519 ze zm., dalej – P.o.ś.), polegającym na naruszeniu zasad sporządzenia planu miejscowego w zakresie zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej poprzez wprowadzenie zapisu niezgodnego z przepisami odrębnymi. Wniosek skargi obejmował także zasądzenie od strony przeciwnej na rzecz organu nadzoru kosztów postępowania według norm przepisanych.

W szczegółowych motywach skargi podano, że Rada Gminy Długołęka na sesji z dnia 22 kwietnia 2017 r. podjęła uchwałę nr XXVII/335/17 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu w obrębie wsi Wilczyce. Wobec upływu terminu na wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego Wojewoda wniesienie skargi uzasadniał wyczerpaniem przesłanek nieważności uchwały w sprawie uchwalenia planu zagospodarowania przestrzennego wskazane zostały wynikających z art. 28 ust. 1 u.p.z.p.

Według organu nadzoru w § 11 ust. 8 uchwały Rada Gminy Długołęka postanowiła, że w zakresie zaopatrzenia w ciepło ustala się stosowanie urządzeń grzewczych o sprawności nie mniejszej niż 80% i niskim stopniu emisji zanieczyszczeń. Analiza powyższej regulacji, która ma prowadzić do ochrony powietrza, według skarżącego została podjęta z przekroczeniem art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. upoważniającym do stanowienia o zasadach modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, gdyż przepis ten nie daje organom gminy kompetencji do określania źródeł ciepła i parametrów ich emisji. Zdaniem Wojewody Dolnośląskiego art. 96 ust. 1 P.o.ś. stanowi, że to sejmik

województwa może, w drodze uchwały, w celu zapobieżenia negatywnemu oddziaływaniu na zdrowie ludzi lub na środowisko, wprowadzić ograniczenia lub zakazy w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw. W art. 96 ust. 6 pkt 3 P.o.ś. określono natomiast, że uchwała o której mowa w ust. 1, między innymi, określa rodzaje lub jakość paliw dopuszczonych do stosowania lub których stosowanie jest zakazane lub parametry techniczne, rozwiązania techniczne, parametry emisji instalacji, w których następuje spalanie paliw, dopuszczonych do stosowania na obszarze określonym w tej uchwale. Sejmik Województwa Dolnośląskiego nie podjął uchwały w tej materii.

W motywach skargi wskazano na wyjaśnienia złożone w toku postępowania nadzorczego przez Zastępcę Wójta Gminy Długołęka, w ramach których podano, że przez ustalenia zawarte w § 11 ust. 8 uchwały, nie ustalono rodzajów paliwa możliwych do stosowania, a jedynie posłużono się pojęciem sprawności energetycznej kotłów, ustalając ich minimalną sprawność, będącą parametrem technicznym kotła. Zastępca Wójta powołała się także na przepisy § 4 pkt 3 lit. a rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r., Nr 164 poz. 1587) oraz art. 72 ust. 1 pkt 6 ustawy P.o.ś.

Organ nadzoru nie podzielił zaprezentowanego stanowiska uznając, że § 4 pkt 3 lit. a rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wskazuje, iż w zakresie wymogów dotyczących stosowania standardów przy zapisywaniu ustaleń projektu tekstu planu miejscowego czyni się ustalenia dotyczące zasad ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego, które powinny zawierać nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenów wynikające z potrzeb ochrony środowiska, o których mowa w szczególności w art. 72 i art. 73 ustawy P.o.ś. Niemniej stanowione regulacje miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego winny być odzwierciedleniem po pierwsze delegacji ustawowej z art. 15 ust. 2 u.p.z.p. i po drugie odzwierciedleniem celu ustanawiania planu, tj. ustalenia przeznaczenia terenu i sposobu jego zagospodarowania, poprzez nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia. Wprowadzenie ograniczenia lub zakazów w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw oraz ustalenie parametru technicznego

(tu: kotła), parametru emisji instalacji, w których następuje spalanie paliw nie leży w kompetencji rady gminy, lecz sejmiku województwa.

Na koniec skarżący zwrócił uwagę, że przepisy gminne mogą być wydawane wyłącznie na podstawie i w granicach upoważnienia zawartego w ustawie. Akty prawa miejscowego nie mogą regulować materii należących do przepisów wyższego rzędu i nie mogą być z nimi sprzeczne. Prawnie wadliwe są zatem nie tylko te ustalenia planu, które naruszają przepisy prawa, ale także te, które są wynikiem ewentualnego nadużycia przysługujących gminie uprawnień.

W odpowiedzi na skargę Rada Gminy Długołęka uznała skargę za zasadną i wniosła o stwierdzenie nieważności kwestionowanych zapisów uchwały.

Na rozprawie w dniu 27 czerwca 2018 r. pełnomocnik Wojewody Dolnośląskiego podtrzymał skargę oraz wnioski i zarzuty w niej zawarte.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 oraz § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (j.t. Dz. U. z 2016 r. poz. 1066 ze zm.) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej oraz rozstrzyganie sporów kompetencyjnych i o właściwość między organami jednostek samorządu terytorialnego, samorządowymi kolegiatami odwoławczymi i między tymi organami a organami administracji rządowej. Kontrola, o której mowa powyżej, sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Stosownie do art. 3 § 2 pkt 5 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (j.t. Dz. z 2016 r., poz. 718, dalej - P.p.s.a.), kontrola działalności administracji publicznej wykonywana przez sądy administracyjne obejmuje m.in. orzekanie w sprawach skarg na akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, inne niż określone w pkt 5, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej (art. 3 § 2 pkt 6 P.p.s.a.). W myśl zaś art. 147 § 1 P.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności.

Będąca przedmiotem rozpoznania skarga Wojewody Dolnośląskiego wniesiona została w trybie art. 93 ust. 1 u.s.g., Przewidziane w powołanym przepisie prawo organu nadzoru do wniesienia skargi do sądu administracyjnego przysługuje wówczas, gdy organ ten przed upływem 30 dni od daty doręczenia mu uchwały organu gminy nie skorzystał ze środka nadzoru określonego w art. 91 ustawy, tj. nie stwierdził nieważności tej uchwały we własnym zakresie. Po upływie tego terminu organ nadzoru, chcąc spowodować wyeliminowanie z obrotu prawnego wadliwej, w jego ocenie, uchwały musi ją zaskarżyć do sądu administracyjnego.

Zgodnie z przepisem art. 91 ust. 1 u.s.g. uchwała organu gminy jest nieważna, gdy jest sprzeczna z prawem. Przywołany akt wyróżnia bowiem dwie kategorie wad uchwał organów gminy: istotne naruszenie prawa oraz nieistotne naruszenie prawa. Przepis art. 91 ust. 4 u.s.g. stanowi, że w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały, ograniczając się do wskazania, że uchwałę wydano z naruszeniem prawa. Rozważając treść przywołanych wyżej przepisów u.s.g. należy uznać, że podstawą stwierdzenia nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy są jedynie istotne naruszenia prawa, przy czym powoływana regulacja ustrojowa nie typizuje naruszeń prawa kwalifikowanych jako istotne, podobnie jak nie charakteryzuje nieistotnych naruszeń prawa, które ustawodawca uwzględnił w art. 91 ust. 4 tej ustawy.

W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego utrwalony został pogląd, zgodnie z którym przy ustalaniu zakresu pojęcia "istotnego naruszenia prawa" należałoby oprzeć się na rozwiązaniach przyjętych w Kodeksie postępowania administracyjnego. Judykatura wypracowała jednak stanowisko, że "istotne naruszenie prawa", powodujące nieważność uchwały organu gminy, czy też rozstrzygnięcia nadzorczego nie pokrywa się z przesłankami nieważności decyzji w rozumieniu art. 156 k.p.a. (por. wyrok NSA z dnia 18 września 1990 r., sygn. SA/Wr 849/90, OSNA 1990 r., nr 4, poz. 2 wyrok NSA z dnia 26 marca 1991 r., sygn. SA/Wr 81/91, Wspólnota 1991/26/14, wyrok NSA z dnia 16 listopada 2000 r. sygn. II SA/Wr 157/99, nie publ.). Z poglądem tym można się zgodzić, uwzględniając jednak, że w oparciu konstrukcję wad powodujących nieważność oraz wzruszalność decyzji administracyjnych należy wskazać rodzaje naruszeń przepisów prawa, które trzeba zaliczyć do istotnych naruszeń prawa skutkujących nieważnością uchwały organu gminy, czy rozstrzygnięcia nadzorczego. W literaturze przedmiotu zalicza się do nich:

naruszenie przepisów wyznaczających kompetencje do podejmowania tych aktów, podstawy prawnej ich podejmowania, przepisów prawa ustrojowego, przepisów regulujących procedurę podejmowania tych aktów (por. B. Adamiak w artykule "Wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawach z zakresu samorządu terytorialnego" publ. W Samorządzie Terytorialnym 1997/4/23/; podobnie Z. Kmiecik w publikacji "Ustawowe założenia systemu nadzoru nad działalnością komunalną" w Samorządzie Terytorialnym 1994/6/13, stwierdzając, że "orzeczenie o nieważności uchwały /organu gminy/ zapada w razie ustalenia, że jest ona dotknięta wadą kwalifikowaną, polegającą na tego rodzaju sprzeczności uchwały z prawem, która jest "czymś więcej" niż tylko nieistotnym naruszeniem prawa"). W wyroku z dnia 17 lutego 2016r., (sygn. akt II FSK 3595/13), Lex nr 2036630, Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził zaś, że "Do takich istotnych naruszeń, skutkujących nieważnością uchwały, zalicza się naruszenie: przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego przez wadliwą ich wykładnię, a także przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał. Do tej kategorii uchybień nie zalicza się braku wskazania podstawy prawnej uchwały organu samorządu terytorialnego, a także wskazania niewłaściwej lub niepełnej podstawy prawnej, o ile istnieje przepis prawa stanowiący umocowanie do jej podjęcia."

Wskazać także należy, że przy ocenie uchwał w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Sąd zobligowany jest do kontroli zaskarżonej uchwały w kontekście przesłanek wymienionych w art. 28 ust. 1 u.p.z.p.. Stosownie bowiem do treści tego przepisu istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Pod pojęciem procedury planistycznej należy rozumieć kolejno podejmowane czynności planistyczne określone przepisami ustawy, gwarantujące możliwość udziału zainteresowanych podmiotów w procesie planowania (składanie uwag i wniosków) i kontroli legalności przyjmowanych rozwiązań w granicach uzyskiwanych opinii i uzgodnień. Pojęcie zaś zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wiąże się z merytorycznymi wartościami i wymogami kształtowania polityki przestrzennej.

Przeprowadzona w takim zakresie kontrola zaskarżonej uchwały wykazała, że nie odpowiada ona prawu w części dotyczącej § 11 ust. 8 we fragmencie „o sprawności nie mniejszej niż 80% i niskim stopniu emisji zanieczyszczeń oraz”. Wiadomym jest, iż Rada Gminy Długoleka zamieszczając kwestionowany zapis w uchwale miała na celu ochronę środowiska poprzez reglamentację możliwości stosowania źródeł ciepła czy urządzeń grzewczych o wysokiej sprawności. Mimo szczytnego zamiaru gminny prawodawca wkroczył w uprawnienia innego podmiotu uprawnionego do uregulowania przedmiotowego zagadnienia. W myśl art. 96 ustawy P.o.ś. ustalanie zakazów w zakresie eksploatacji instalacji oraz określanie parametrów technicznych, rozwiązań technicznych lub parametrów emisji instalacji należy do kompetencji sejmiku województwa, a nie do kompetencji organu stanowiącego gminy. Zasadnie zatem Wojewoda Dolnośląski w piśmie procesowym podniósł zarzut naruszenia art. 15 ust. 1 u.p.z.p. w związku z art. 96 ustawy P.o.ś.. Zamieszczona w skardze argumentacja związana z poczynionym zarzutem jest także trafna i zasadna. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, iż orzecznictwo sądowoadministracyjne w sposób jednoznaczny ocenia nieprawidłowość objęcia uchwałą zagadnień pozostających poza jednoznacznie wskazanymi w art. 15 ust. 2 i 3 u.p.z.p. jako wydanych z przekroczeniem normy kompetencyjnej, (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie sygn. akt II SA/Kr 373/18, dostępny na stronie –orzeczenia.nsa.gov.pl).

Uwzględniając powyższe, wniosek o stwierdzenie nieważności § 11 ust. 8 we fragmencie „o sprawności nie mniejszej niż 80% i niskim stopniu emisji zanieczyszczeń oraz” zaskarżonej uchwały należało uznać za uzasadniony. W pełni zatem podzielając zarzut i przedstawioną argumentację prawną organu nadzoru w powyższym zakresie, na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a. orzeczono jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

O kosztach orzeczono w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 200 P.p.s.a. w związku z § 14 ust. 1 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.).

za oryginał właściwe podpisy
za zgodność z oryginałem.

..... Kinga Biliska
..... podpis